

LUD

Jedynie pismo polskie w Brazylii wychodzące dwa razy na tydzień.

Wydawca i Redaktor: Keesa Jan Paika

Redakcja i Administracja otwarte są codziennie (prócz niedziel i świąt) od 8-11 godz. rano i 1-5 godz. po południu.

PRENUMERATA: W Brazylii 10000 zgóry, półroczna 5000; za przesyłką osobną, nie w wpoólnych paczkach, dopłaca się 3000; w Argentynie 6 pezów; w Europie 3 dolary; w Ameryce Południowej 2-50 dolarów; w Urugwaju 3 pez urugwajskie.

Adres Redakcji „Ludu”: Kurytyba — Avon. Dr. Jayme Reis 582
Adres dla listów: Kurytyba — Caixa Postal 155 — Paraná, Brasil
Adres Telegraficzny: Lud Kurytyba

Ceny ogłoszeń: — Ogłoszenia tylko zgóry płatne.
Do 8 cm. szerokości przez 1 jam do 3 razy 50000
Od 1 „ „ „ za każdy raz na stronie ogłoszeń 3000
Od rocznych ogłoszeń zgóry zapłaconych na stronie ogłoszeń 40 proc. zniżki
Od nekrologów 4 cm. szerokości przez 1 jam 30000
Ogłoszenia w tekście według umowy.

„O. POVO“ -- Jornał polono bisemanał

Cena numeru 300 rejsów

W KURYTYBIE do nabycia wklepkach pp. Domańskiego, R. Piekarza — Kubisa i Floreckiego — W mieście São Paulo: w kioskach około poczty głównej; Estação Luz, Sorocabana i Braz.

Duszpasterstwo polskie w Misiones — Argentyna

I.
Zagadnienie duszpasterstwa polskiego na wychodźstwie stało się dziś kwestją bardzo aktualną; interesującą jak najszerze warstwy społeczeństwa naszego. Dużo się o niem pisze, oświetla mniej lub więcej zgodnie z prawdą; piszą o niem ludzie, którym naprawdę na sercu leży dobro duszy naszego rodaka, ale też zabierają głos w tej tak ważnej sprawie jednostki, które z Kościołem katolickim nie łączą się; a znajomość u nich nieraz prawd Wiary św. i organizacji Kościoła równa się zeru. Niedawno nieznanymi autor w „Ludzie” omawiał szeroko i ze znajomością stosunków duszpasterstwa polskie w Brazylii, prostując dobitnie niejedną fałsz czy błędne twierdzenie, jakie się w prasie polskiej, nawet poważnych piśmiech, od szeregu lat pojawiały. Moim celem w niniejszym artykule oświetlić nieco sprawy kościelne na Terytorjum Misiones w Argentynie, uwzględniając przedewszystkiem interesujące nas duszpasterstwo polskie.

tam Niemców — protestantów, Czechów - husytów, Moskalskich schizmatyków. A bezaprecznie będą i różne inne sekty zwłaszcza północno-amerykańskie; spotkałem nawet szlundystów i sekciarzy Armji zbawienia. Przygniatająca jednak więkzość — przypuścmy około 90 procent — jest katolicka, jeżeli nie czynnie, to przynajmniej z imienia i z chrztu. Dużą oziębłość religijną da się bowiem zauważyć wśród ludności pochodzenia hiszpańskiego; zwłaszcza wśród mężczyzn i dorastającej młodzieży. Przyczyna tkwi bezsprecznie w szkolnictwie powszechnem, bezwyznaniowem, jak na to sfery katolickie wyraźnie wskazywały, gdy roku bieżącego Argentyna obchodziła 50 lecie ustawy o nauczaniu w szkole, do której włączono i paragraf, usuwający nauzenie religji w szkole powszechniej.

Na całym obszarze Misiones w duszpasterstwie zatrudnionych jest 12 kapłanów; jedynastu ze Zgromadzenia Słowa Bożego dla obrządku rzymsko-katolickiego, a jeden świecki dla ludności ruskiej. Poza tem dwóch powyższego Zgromadzenia prowadzi kolegium zakonne w Azarze, a dwóch Salezjanów kolegium w San José; jedni i drudzy w niedziele śpieszą z pomocą duszpasterstwu parafjalnemu. Węo razem 16 kapłanów na przeszło stu tysięcy rzeszę wiernych. Nie jest to naturalnie, zawiele zwlaszcza, gdy uwzględni się wyjątkowe warunki, w jakich naogół pracuje duchowieństwo w Ameryce Południowej. Dalekie przestrzenie, bardzo nieraz prymitywne sposoby komunikacyjne; słabe zaludnienie na rozległych stepach i puszczach, a przytem prawdziwa mozaika narodowościowa, to wszystko w dużym stopniu paraliżuje bardzo często największe nawet wysiłki duszpasterza; wymagając od niego wiele ofiar i poświęceń. Ojcowie Słowa Bożego na terenie Misiones czynią wszystko, by praca ich była jak największą pożytkiem dla Kościoła. W czasie Kongresu Eucharystycznego w Posadas miałem sposobność zobaczyć się z przełożonym, jak pomyslane wyniki przyniosł przeszło ćwierćwiekowy wysiłek tych duszpasterzy zakonnych w Misiones.

(C. d. n.) Ks. Jan Wiśniewski.

Z WYCIĘSTWO Jana III. Sobieskiego POD PARKANAMI

Pierwszy pokój z Turkami zawarł Jan Sobieski w dniu 17-go października 1676 roku w imieniu których, serdar Ibrahim — Szejtan zobowiązywał się zwrócić Rzeczpospolitej część Ukrainy oraz oddać pod zarząd duchowieństwa katolickiego grób Chrystusa i świątynię Betlejemską.

Tym odniesionym jednak sukcesem niezadowolony się Sobieski, pragnąc za wszelką cenę wyprzeć Turków z granic Europy a dla rozbitcia potężnego imperjum otomańskiego zorganizował wspólny front państw chrześcijańskich pod nazwą Ligi antytureckiej.

W dniu 2-go stycznia 1683 roku sułtan turecki Mehmet IV, polecił wielkiemu wezyrowi Kara Mustawie, przygotowanie nowej wielkiej wyprawy do walki z chrześcijaństwem. Wówczas cesarz austriacki, Leopold, starał się za pośrednictwem swojego posła Waldsteina o zjednanie Sobieskiego dla podpisania traktatu zaczepno — odpornego między cesarstwem a Rzeczpospolitą.

Jan III. Sobieski, który pragnął decydującej walki z półką żyćem, chętnie przystąpił do proponowanego paktu i z chwilą, gdy wojska tureckie oblegały Wiedeń, będąc zwruszoną błaganiami cesarza Leopolda i gorącymi prośbami papieża Innocentego XI, zebrał rycerstwo polskie i po objęciu naczelnego dowództwa nad wojskami cesarskimi i księżąt niemieckich, okrył pole walki pod Wiedniem wspaniałą wiktoryją zwycięstwa.

Ze zwycięstwem pod Wiedniem w dniu 12-go września 1683 roku nasi Czytelnicy są dokładnie zaznajomieni, przeto przejdziemy to drugiego zwycięstwa nad wojskami tureckimi, które miało miejsce pod Parkanami i było według opinji Jana III. Sobieskiego — znacznie większym sukcesem niż zwycięstwo wiedeńskie.

Otóż po rozbitciu wojsk wielkiego wezyra, pragnął Sobieski powtórzyć natarcie na cofającą się w poplochu armję turecką, chcąc zebrać wszystkie owoce zwycięstwa swojego generałusa i waleczności rycerstwa polskiego. W kradnący się niedostatek z braku zaopatrzenia

wojska polskiego przez Austrjaków, zniewolił Wielkiego Wodzica do zaniechania pościgu.

Sułtan na wiadomość o klęsce pod Wiedniem wysłał nowe posiłki pod dowództwem wezyra Kara Mahomeda i po zgrupowaniu resztek wojska tureckiego, zdołał nowy wezyr ściągnąć przeszło 30.000 żołnierzy.

Po kilku tygodniach, w dniu 7-mym października tegoż roku, rozpoczął Sobieski swój pochód na zdobycie twierdzy tureckiej Gran pod Parkanami, około której stworzony został centralny obóz wojsk tureckich. Sobieski miał wówczas 15.000 wojska polskiego i 17.000 wojsk austriackich.

Przez zbyt wielki animusz wojskowy Bidzińskiego, który prowadził strażę przednią, wdając się w potyczkę z wojskami tureckimi, odniesiono porażkę i król Sobieski, który przybył z kawalerją na pomoc, ocalał nie zginął od szabel tureckich.

Dopiero w dniu 9-mym października rozpoczął Jan III atak całego swojego wojska, mającego pomocy ks. Lotaryńskiego, który prowadził centrum i wielkiego hetmana Jabłonowskiego, który kierował lewem skrzydłem. Po rozpoczęciu natarcia przez polskie rycerstwo i po ciężkiej walce pierwszy oddał swą szablę Jabłonowskiemu — wezyr sylstryjski a Turcy natomiast się ucieczką przez most na Dunaju a gdy i ta jedyna droga odwrotu została przez artylerję polską zniszczoną, bisurmani ginęli w nurtach Dunaju.

Twierdza Gran, w której zamknął się pasza Ibrahim, poddała się na łmię króla Sobieskiego. W liście swym do królowej Marii pisał Jan III: »Dopiero teraz jeszcze zjednałem sobie przyjaźń turecką, którzy mię zowią katem turekimi, że z mej okazji tak wielu już ich naginęło. Tak tedy sławnie i pożytecznie dnia dzisiejszego tak trudną, krwawą i śmiertelną kończymy kampanję.

Wielka armja turecka dzięki geniuszowi króla polskiego przestała istnieć. W dniu 9-ym października król Jan III: »Dopiero teraz jeszcze zjednałem sobie przyjaźń turecką, którzy mię zowią katem turekimi, że z mej okazji tak wielu już ich naginęło. Tak tedy sławnie i pożytecznie dnia dzisiejszego tak trudną, krwawą i śmiertelną kończymy kampanję.

Bolesław Krawczuk.

WIADOMOŚCI Z POLSKI I O POLSCE

Po ośmiu latach procesu...

o odszkodowanie dla potomków powstania z roku 1931

Między sukcesorami generała Tadeusza Tyszkiewicza, powstańca z 1931 roku, a Skarbem Państwa trwał przez 8 lat proces o odszkodowanie za drzewo, wycięte przez państwo z puszczy Świsłockiej.

W sprawie tej chodziło zasnadniczo o to, czy Skarb Państwa ma prawo eksploatować puszcze Świsłocką w czasie procesu, który się zakończył wprowadzeniem wnuków s. p. Tyszkiewicza przez komornika sądowego do dóbr Świsłockich, na mocy wyroku sądowego. Wyroku tego przez pewien czas dyrekcja lasów nie wykonywała, chociaż sukcesorzy zgłosili żądanie, oparte na tytule wy-

konawczym, wydanym przez Sąd Apelacyjny w Wilnie, już po odruczeniu skargi kasacyjnej Skarbu Państwa.

Sąd Okręgowy nie podzielił wywodów Prokuratorji Generalnej, która dowodziła, że posiadanie to było prawne. Na mocy wyroku zobowiązano powtórnie Skarb Państwa do złożenia sprawozdania z wycięcia dokonywanego w puszczy Świsłockiej, prolongując jedynie termin złożenia tego sprawozdania do dnia 1-go października r. b., gdyż poprzedni dwumiesięczny termin wyznaczony Skarbem Państwa upłynął już 8-go sierpnia r. b.

ZAWIE OSKARŻONYCH

Szmidl-Zanwel Rubinstein, d) Herszel Orzech i Estera Zysman. Tych ostatnich chwylał przed. Gabryś w manifestacji na placu Muranowskim. Niezwykle oryginalny dowód niewinności przytoczył Zysman w swem ostatnim słowie, mianowicie przeczytał on sądowi notatkę z „Naszego Przeglądu”, która opiewała, że manifestacja, jaka się odbyła na pl. Muranowskim, zorganizowana była przez „Poalej Syjon Lewicę”.

Przewodniczący: — Węo przy doświadczeniu omylił, a reporter gazeciarski nie? Herszla Orzcha skazano na rok areztu bezwzględny, a

ŻYDZI-KOMUNISTI NA

Przed trybunałem sądowym w Warszawie odpowiadali za szerzenie komunizmu następujący obywatele polscy: Szajndla Lipa Hochgelternter odpowiadała z par. 154 k. k. to znaczy o udział w manifestacji komunistycznej. Postępowanie Wiśniewski aresztował ją w dzielnicy północnej dnia 24 stycznia r. b. kiedy to koła i kółka komunistyczne uśiłowaly preparować strajk powszechny pod znakiem 3-L, to znaczy ku czci Róży Luksemburg, Liebknechta i Lenina. Skazano ją na rok więzienia.

Następnie odpowiadali: a) Abraham Rolnik, b) Józef Zylberman i Joel Aronfeld, c)

Estere Zysman na 6 miesięcy z zawieszeniem. e) Pajsach Mozelman i Chaim Flakbaum, f) Marjem Śmietanka, Ruchla Elwing i Ita Kalichstein, g) Rebeka Rechterman.

Wszystcy wyżej wymienieni odpowiadali z art. 97, t. zn. »działalność zmierzająca do zmiany ustroju», 154 »udział

w antypaństwowych demonstracjach lub 164 — t. zn. »kolportaż nielegalnych druków treści antypaństwowej». Wokandy powyższą cytujemy bez komentarzy, które są zbyt liczne.

W SPRAWIE WYJAZDU DO BRAZYLJI
Syndykat Emigracyjny zaznacza, że z dniem 11 września

